

CSEPELI POSZTÓ

Budapest

1972 OKT 11

Vetélkedőre készülve:

244 „Nagyon szeretjük a várost!”

A NAGYIRODA Várnai Zseni brigádjának tagjai anyagkönyvelők. Találkozásunkkor jólesően veszem tudomásul, hogy mindannyian rendkívüli kedéllyel vannak megáldva, pedig meglehetősen kemény munka kellős közepén csípem el őket; az alkatrészraktárban leltároznak.

— Hát ez a legjobbkor jött! — mondja Szabó Józsefné brigádvezető. — Az előttünk álló hetekben mindennap reggel 6-tól este 7-ig bent leszünk, mert ennek a munkának határidőre meg kell lennie. Bizony nem sok idő marad a vetélkedőre való felkészüléshez.

— De azért nem félnek?

— Félelemről szó sincs. Csak tudjuk, hogy nehéz lesz. Brigádunk ebben az összetételben még nem vett részt hasonló feladatban. Három éve, amikor először vetélkedtünk, bejutottunk a nagydöntőbe, s legalább odáig az idén is el szeretnénk jutni. Már összeállítottuk a csapatot. Darnai Judit, Devecseri Gézáne, Ify Éva és ifj. Kitka Sándorné vállalták a versenyzést. Mind a négyen fiatalok, lelkesek, teli vannak ambícióval.

— Túl az elért eredményen, az esetleges jó helyezésem, mit várnak a vetélkedőtől?

— Számunkra ez is bizonyítási alkalom. Meg szeretnénk mutatni, hogy gazdasági munkánk jó elvégzése mellett brigádunk ilyen kulturális jellegű feladatokban is helyt tud állni. Úgy érezzük, hogy kedélyünkhöz, érdeklődő természetünkhöz igen jól illik a versenyzésnek ez a módja, s hogy a vetélkedőn való részvétel fel fogja frissíteni brigádületünk egyszerű hétköznapijait.

— AZT HALLOTTAM, hogy ezek a hétköznapiak nem is olyan nyugalmasak. Néha meglepő dolgok is színesítik, például a foci.

— Igen, megpróbálkoztunk azzal is. Szeretjük a sportot, s a futbalt sem tartjuk nőietlennek. Vidám és izgalmas játékok, s gólt rúgni kitűnő érzés.

— Visszatérve a vetélkedőre, melyik témakör áll legközelebb a szívükhöz?

— A Budapest centenáriumaival kapcsolatos kérdések. Tudjuk, hogy a szakmai dolgok munkánk egészét tekintve fontosabbak, de az általános műveltség szempontjából ez izgalmasabb. Nem száraz, nem hivatalos. Fiatalok vagyunk, nagyon szeretjük a várost. Ezért mentünk el a Hollandi útra kapálni a kommunista vásárnapon; ezért tettünk centenáriumi felajánlást. Valljuk, hogy a munkában is csak az fejlődhet igazán, aki a műveltség területén sem marad le. S néha egy műalkotással való megismerkedés nagyon sokat jelenthet. Megnéztük Kiss István centenáriumi emlékművét a szigeten. Nagyon tetszett! Domborművekkel díszített bel-

ső falán ott van a város múltja, egész történelme. Rendszeresen járunk kiállításokra is, a Galériába, a Szépművészeti Múzeumba, és az ott látottakat is hasznosítani szeretnénk a vetélkedőn.

— S VAN-E NEHÉZ TÉMA?

— Talán a balesetvédelem, de reméljük, nagyobb baj azzal sem lesz. Egyébként is beosztottuk a feladatokat, mind egyikünkre jutott egy-egy fő téma, amire alaposabban készülünk. Jegyzeteket készítünk, ezek állandóan velünk vannak, s néha konzultálunk

is, megbeszéljük, hogy ki hol tart a felkészülésben.

— Summázva az eddigieket: van-e valami titkos reményük a helyezést illetően?

— Ha lenne, sem mondanánk meg, de eddigi eredményeinken — zöldkoszorús brigád vagyunk — mindenképpen szeretnénk továbblépni. A cél egyik fontos állomásának tekintjük a brigádvetélkedőt, s tudjuk, hogy a részvétellel csak nyerhetünk.

— Ebben egyetértünk. További jó felkészülést és sok sikert kívánunk.

Demény Ottó